

УДК 140.8(045)

Н.А. Ченбай

МОВНИЙ АСПЕКТ СУСПІЛЬНОГО ДИСКУРСУ В ІНФОРМАЦІЙНУ ЕРУНаціональний авіаційний університет
ORCID: 0000-0003-3744-3166

Анотація. Стаття присвячена дослідженню феномену суспільного дискурсу в умовах зростання ролі комунікації в соціумі та впровадження технологій, за допомогою яких здійснюється вплив на суспільну свідомість. Висвітлені різні підходи до розуміння дискурсу як соціокультурного феномену, який сучасні дослідники розуміють як складне явище, акцентуючи увагу на його мовному аспекті. Зазначено, що розвиток інформаційних технологій зумовив появу нових форм дискурсу. Обґрунтовано, що універсальний дискурс повинен відбуватися з урахуванням певних норм і за правилами, які передбачають рівність усіх його учасників.

Ключові слова: дискурс, суспільний дискурс, комунікація, мова, інформаційні технології, інформаційна епоха,

Вступ

Остання третина минулого століття і початок XXI в історії розвитку як світової філософської думки загалом, так і вітчизняної зокрема ознаменувалися підвищенням інтересом до проблем мовлення, мови, трансформацій її функцій в нових соціокультурних умовах, що вимагає нового звернення до концептів діалогу, спілкування, дискурсу. Високотехнологізований світ обумовив необхідність формування нової комунікативної парадигми, яка, на думку сучасних дослідників, допоможе у вирішенні багатьох суспільних проблем, спричинених науково-технічним розвитком цивілізації. В контексті нової парадигмальної установки дискурс стає центром дослідження представників як низки соціогуманітарних наук, так і філософії. В зв'язку із зростання ролі комунікації в сучасному соціумі термін «дискурс» почали активно використовувати не лише в науці, а й в усіх соціальних практиках. Зазначене актуалізує дослідження мовних особливостей дискурсу як соціокультурного феномену в інформаційну епоху, який повинен відбуватися за новими правилами і нормами.

Мета дослідження є виявлення мовних особливостей суспільного дискурсу на сучасному етапі інформатизації.

Методологія дослідження

Теоретико-методологічним підґрунтям даного дослідження стануть праці Ю. Габермаса «Комунікативна дія і дискурс», Д. Бьолера «Ідея та обов'язковість відповідальності за майбутнє», А. Єрмоленка «Дискурс в архітектоніці мовної прагматики». Важливим методологічним засобом у процесі дослідження феномену дискурсу є соціокультурний і системний підходи, а також принципи історизму і доповнюваності. В сукупності вони сприятимуть всебічному дослідженню дискурсу в умовах входження суспільства в інформаційну еру.

Результати

Історія «дискурсу» повертає нас до часів античності: в Давньому Римі цей термін означав бесіди (діалоги, мовлення) вчених. У латинській мові слово «discursus» в різні часи тлумачилося як «розмова про щось», «спілкування», «міркування». В лінгвістиці цей термін використовували для позначення органічної частини певного тексту. З часом дослідження дискурсу стало одним із провідних напрямів світової лінгвістики. Сьогодні, не

зважаючи на численну кількість досліджень цього феномену, через багатоаспектність його змісту та форм у науково-лінгвістичній літературі досі не сформовано кодифікованого тлумачення дискурсу. Так, у лінгвістичному енциклопедичному словнику зазначено: дискурс – це мовлення, що розглядається як цілеспрямована соціальна дія, як компонент, який бере участь у взаємодії людей і механізмах їхньої свідомості; мовлення, заглиблене в життя. Лінгвісти висловлюють сумнів і щодо можливості представлення універсальної класифікації існуючих на сьогодні типологій дискурсу: по-перше, через відсутність чітких критеріїв класифікації, достатньої кількості емпіричного матеріалу; по-друге, через те, що кожна сфера людської діяльності здатна породжувати власний тип дискурсу. Окрім того, типологія дискурсу завжди історично зумовлена і в кожному окремому випадку обирається дослідником для вирішення конкретних завдань (Гудзь 2012, 442). В епоху інформатизації, коли будь-яка інформація стає доступною для більшості людей в будь-якому місці нашої планети, як відповідь на виклики часу виникають нові способи комунікації, що значно відрізняються від традиційних, результатом чого стало перетворення мережі Інтернет на потужний засіб спілкування, який стає невід'ємною частиною еволюції нашої цивілізації. Так, виникнення нового комунікативного середовища сприяло появі нового типу дискурсу – Інтернет-дискурсу з його особливою мовою.

У 70-х роках минулого століття західноєвропейськими дослідниками різних шкіл був здійснений поворот до нової комунікативної парадигми. Спільним доробком філософів стало те, що термін «дискурс» почали тлумачити як у широкому, так і в вузькому значенні. Одним із перших філософське осмислення дискурсу здійснив М. Фуко, який писав: «Дискурс – це тонка контактуюча поверхня, яка зближує мову і реальність, лексику та досвід» (Фуко 1996, 49). Так мислитель розширив зміст цього поняття порівняно з лінгвістичним. У «Філософському енциклопедичному словнику» зазначено: «Дискурс – у сучасній філософії – це «розмова», «бесіда», «мовне спілкування», «мовленнєва практика» будь-якої спільноти, яка опосередкована універсумом лінгвістичних знаків, соціальних інституцій, культурних символів» (Лук'янець 2002, 156). Дещо в

іншому руслі висвітлює феномен дискурсу Ю. Габермас, відмітивши, що це «форма комунікації, визначена аргументацією, форма, в якій домагання значущості, що стали проблематичними, є темою обговорення» (Habermas 1983, 214). Так, в теорії спілкування Ю. Габермас виокремлює дві форми комунікації: комунікативну дію (взаємодію) та дискурс: «Саме в дискурсі ми намагаємося шляхом обґрунтувань знову відновити згоду, що стала проблематичною в комунікативній дії; в цьому сенсі я говорю про (дискурсивне) взаєморозуміння» (Габермас 1996, 84).

Тенденція звертання до парадигми діалогу, дискурсу, мови, мовлення та комунікації в нових соціокультурних реаліях отримала розвиток і в українській філософській традиції, зокрема в працях А. Лоя, А. Єрмоленка, Л. Дротянко, Л. Ситніченко, О. Ведрова, О. Висоцької, В. Малахова, М. Тура та інших. Так, у своєму дослідженні феномену дискурсу в культурі постсучасного суспільства Л. Дротянко, проаналізувавши існуючі підходи до його осмислення, у підсумку констатує, що представники різних соціальних наук указують на комунікативно-діяльнісний його характер, який є «процесом і результатом взаємодії мовних форм спілкування з різними сферами суспільного життя, обумовлений соціокультурними особливостями кожної із цих сфер» (Дротянко 2010, 24). Такий підхід дає підстави говорити про можливість формування класифікації дискурсів, що звернена на особливості соціальних практик. У свою чергу, акцентуючи увагу на еволюції терміну «дискурс» В. Прима відмічає, що сучасний дискурс визначається як єдність мовленнєвої практики (діалогу, полілогу, інтеракції (взаємодії) між його учасниками) і контексту (середовища, місця, топосу) її розгортання, зустрічі й взаємодії його учасників – членів якогось мовного (фахового, ідеологічного, творчого, конфесійного тощо) співтовариства (Прима 2023, 102). Не випадково вітчизняний дослідник дискурсу А. Єрмоленко вважає, що його слід тлумачити як «суспільно-рефлексійну форму прояснення смислів суспільства, що стали проблематичними, соціальних практик, дій, інституцій» (Єрмоленко 2016, 72). Отже, за таким твердженням, будь-якій соціальній практиці, що здійснюється, повинен передувати практичний дискурс. Саме тому «у соціальному аспекті дискурс інституціалізується як універсальний громадський дискурс і постає як регулятивний принцип і соціальна метainституція критичної перевірки аргументативно осягненого консенсусу в різних сферах суспільства. Як регулятивна ідея він передбачає рівноправну участь усіх людей (зокрема й прийдешні генерації) в процесі обґрунтування соціальних, правових та моральних норм і невимушену (без примусу) згоду щодо легітимності цих норм» (Єрмоленко 2016, 73). А головною нормою, вимогою такого дискурсу, розвиває думку німецький філософ Д. Бьолер, постає моральна, яку він визначає так: «Зважай на всіх інших як на рівноправних партнерів з рівними життєвими і ціннісними домаганнями, без чого вони не можуть стати і бути партнерами у дискурсі! Отже, будь співвідповідальним за те, щоб вони могли стати і бути такими, щоб бути в змозі якомога краще

здійснювати дискурси щодо будь-яких проблем і по можливості розв'язувати їх» (Böhler 2008, 28). Варто відмітити, що вся наукова і практична діяльність Д. Бьолера спрямована на обґрунтування й реалізацію етики дискурсу як етики спільної відповідальності. Він виступив ініціатором низки проєктів, що спрямовані на практичну реалізацію етичних принципів в різних сферах розвитку суспільства. Як зазначає філософ, «бути відповідальним за майбутнє означає брати па себе співвідповідальність за постійний поступ морального» (Бьолер 2007, 81).

Обговорення

В колах дослідників поширюється думка, що, в умовах входження суспільства в інформаційну еру, дискурс має стати універсальним, який, по-перше, повинен відбуватися за певними нормами і правилами, що передбачають рівноправність усіх партнерів, які хочуть досягти порозуміння, а по-друге, він повинен передувати будь-яким проявам людської діяльності. Виходячи з такого розуміння досліджуваного феномена Д. Бьолер констатує: «Лише ті норми, практики, проєкти можуть бути визнані легітимними, які (за умови знання їх наслідків та побічних наслідків) могли б бути без примусу визнані всіма можливими учасниками дискурсу в процесі аргументації» (Böhler 1994, 265). Очевидно, що застосування такого підходу дозволить не тільки спрогнозувати, а й контролювати людську діяльність з метою запобігання можливому негативному впливу її наслідків на людей і на природу. Лише так людство зможе не втратити шанс на «збереження автентичного людського життя на Землі» (Йонас 2001, 20).

Суспільство останніх десятиліть вирізняється тим, що в ньому впроваджуються дедалі складніші техніки й технології, за допомогою яких стало можливим здійснювати вплив на людську свідомість, що може призвести до нових ризиків. Не випадково, як зазначають фахівці, в рамках дискурс-аналізу будь-який дискурс є водночас і лінгвістичним і соціокультурним феноменом: «Такий дискурс виникає та еволюціонує в соціумі, культурі, життєвому світі людини; він здатний не тільки відчувати на собі вплив соціокультурного середовища, а й справляти на нього зворотний активний вплив. Цей вплив дискурсу на соціум може бути і позитивним, і негативним, і навіть згубним для самого соціуму» (Лук'янець та ін. 2000, 10-26). В цьому контексті, висловлюючи занепокоєння таким станом суспільного буття, А. Єрмоленко слушно відмічає, що «техніка і технологія тут не відіграють роль культури як чинника досягнення справедливості, а постають як важливий інструмент панування та підкорення» (Єрмоленко 2016, 77).

В наш час загальноновизнано, що в світі виникла «п'ята влада» – влада Інтернету і соціальних мереж, за допомогою яких здійснюється контроль за громадянами і панування над ними. В таких реаліях, відмічає німецький дослідник В. Гьосле, «mass media дедалі більше нав'язують чужий досвід та безліч другорядної інформації» (Гьосле 2003, 228). Наслідком такої практики прихованого впливу на індивідуальну й суспільну свідомість, що здійснюється за допомогою різних соціальних та політичних

технологій, стало виникнення в багатьох країнах так званої «симулятивної демократії», за якої можливе маніпулювання свідомістю громадян та їхніми комунікаціями. Маніпулятори не прагнуть порозуміння із суб'єктами комунікативної дії – вони обрали інший спосіб. Звичайно, такі технології є невід'ємним складником сфери публічності, яка не просто структурована на ґрунті комунікативної дії, а й передбачає стратегічну дію. Так, за умови відсутності чітких процедур винесення важливих для більшості людей питань на обговорення, коли при цьому не враховується громадська думка і громадськість не бере участі у прийнятті рішень, можлива ситуація, коли демократія дедалі більше перетворюватиметься на «симулятивну демократію» в більшості країн світу. Таке сприйняття ситуації зумовлено й тим, що сучасний медійний простір переповнений не аргументованими дискусіями без певної мети, пустопорожніми розмовами без жодних наслідків, що, вочевидь, не призводить до прийняття ефективних рішень і втілення їх у життя. Щоб запобігти цьому, стратегічну раціоналізацію життясвіту має урівноважувати комунікативна його раціоналізація. Це – морально-етична ґлобалізація, що спирається на «універсум дискурсу» (Єрмоленко 2016, 84).

З огляду на зазначене вище можна стверджувати, що універсальний дискурс необхідно розпочати якомога раніше з обов'язковим дотриманням чітких правил і норм, на засадах відкритості і поваги до думок усіх його учасників. Необхідність такого кроку аргументує Ю. Харченко, яка пише: «Цілі континенти, країни, народи, етноси об'єдналися навколо ідеї глобального соціуму – справедливого для всіх інтернаціонального світового співтовариства» (Харченко 2016, 95). В такому соціуму постійно зростатиме кількість людей, які прагнутимуть якщо не безпосередньо впливати на перебіг подій, що відбуваються, то хоча б не бути осторонь, оскільки це напряму зачіпає їхні інтереси.

Висновки

На новому етапі інформатизації різні підходи до розуміння сутності дискурсу об'єднують те, що вони представляють цей соціокультурний феномен як складне явище, де його мовний аспект зв'язаний із філософським, соціологічним, психологічним, когнітивним та іншими. Проведений аналіз засвідчує, що, не зважаючи на багатоманітність визначень дискурсу, більшість представників сучасних гуманітарних наук акцентують увагу переважно на його мовному аспекті. Адаже відомо, що в загальновизнаному в лінгвістиці визначенні дискурсу мовлення тлумачиться як цілеспрямована соціальна дія, як важливий компонент людської взаємодії та механізмів їхньої свідомості. Виходячи з того, що дискурс має комунікативно-діяльнісний характер можна зазначити, що процес формування суспільного дискурсу на нових засадах лише розпочався і відбувається вкрай повільно в усіх країнах світу. Це можна пояснити суперечливістю самої сфери публічності. Та налагодження дискурсу на нових засадах є вимогою часу і тому продовжити працювати в цьому напрямі вкрай необхідно. В нашій країні, через різні події останніх десятиліть, цей процес ще більше

ускладняється, оскільки вимагає консолідації зусиль багатьох людей, які поки ще не готові до такого формату комунікації.

Список літератури:

1. Böhler D. In dubio contra projectum. Mensch und Natur im Spannungsfeld von Ver stehen, Konstruieren, Verantworten. In: *Ethik für die Zukunft. Im Diskurs mit Hans Jonas*. München, Beck. 1994.
2. Böhler D. Mitverantwortung für die Menschheitszukunft. Die Aktualität vom Hans Jonas. Im: Sapper, M., Weichsel, V. (Hrsg). *Politische Ökologie im Osten Europas*. Berlin, Berliner Wissenschafts-Verlag. 2008.
3. Habermas J. Wahrheitstheorien. Im: Fahrenbach H. (Hrsg.). *Wirklichkeit und Reflexion. Pfüllingen*, Neske. 1983.
4. Бюлер Д. Ідея та обов'язковість відповідальності за майбутнє. К.: *Філософська думка*. 2007. № 1. С. 117-134.
5. Гьосле В. Практична філософія в сучасному світі: пер. з нім., післямова і ком. А. Єрмоленка. Київ, *Лібра*. 2003.
6. Гудзь Н.О. Генезис понятия «Дискурс» у сучасній лінгвістиці. *Наукові записки КДПУ ім. В. Винниченка*. 2012. С. 442-445 (Серія: *Філологічні науки (мовознавство)*: у 2 ч).
7. Дротянко Л. Г. Феномен дискурсу в культурі постсучасного суспільства. *Вісник Національного авіаційного університету*. 2010. № 2 (12). С. 20-24 (Серія: *Філософія*. Культурологія). DOI: <https://doi.org/10.18372/2412-2157.12.8235>
8. Єрмоленко А. М. Дискурс в архітектоніці мовної прагматики. К.: *Філософська думка*. 2016. С. 69-86.
9. Ионас Г. Принцип відповідальності. У пошуках етики для технологічної цивілізації. К.: *Лібра*. 2001. 400 с.
10. Лук'янець В.С. Дискурс: *Філософський енциклопедичний словник*. Київ. Інститут філософії ім. Г.С. Сковороди НАН України. 2002.
11. Лук'янець В.С., Кравченко О.М., Озадовська Л.В. *Сучасний науковий дискурс: Оновлення методологічної культури*. К. 2000. 304 с.
12. Прима В. В. Дискурс: погляди науковців на визначення та предмет вивчення. Закарпатські філологічні студії. Запоріжжя: *Видавничий дім «Гельветика»*. 2023. Т.2. С. 98-103. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.22.2.18>
13. Фуко М. Археологія знання: пер. з фр. К.: *Вид-во Соломії Павличко «Основи»*. 2003. 326 с.
14. Хабермас Ю. Комунікативна дія і дискурс. Першоджерела комунікативної філософії. К.: *Либідь*. 1996. С. 84-91.
15. Харченко Ю.В. Політична комунікація у ноосферному вимірі. *Вісник Національного авіаційного університету*. 2016. № 1 (23). С. 92-95. (Серія: *Філософія. Культурологія*). DOI: <https://doi.org/10.18372/2412-2157.23.12495>

References

1. Böhler, D. 1994. "In dubio contra projectum. Mensch und Natur im Spannungsfeld von Verstehen, Konstruieren, Verantworten" ["In dubio contra projectum. Humans and nature in the area of tension between understanding, constructing and taking responsibility"]. In *Ethik für die Zukunft. Im Diskurs mit Hans Jonas, Ethics for the future. In discourse with Hans Jonas*. München.
2. Böhler, Dietrich. 2008. "Mitverantwortung für die Menschheitszukunft. Die Aktualität vom Hans Jonas" ["Responsibility for the future from a global perspective. The relevance of Hans Jonas's philosophy and ethics of discourse"]. In *Politische Ökologie im Osten Europas, Political ecology in Eastern Europe*, edited by M. Sapper and V. Weichsel, 20–35. Berlin: Berliner Wissenschafts-Verlag.
3. Habermas, Jürgen. 1983. "Wahrheitstheorien". In *Wirklichkeit und Reflexion*, edited by H. Fahrenbach, 214. Pfüllingen, Neske.
4. Boler, Dytrykh. 2007. Ideia ta oboviazkovist vidpovidalnosti za maibutnie [The idea and obligation of responsibility for the future]. Kyiv: "*Philosophical thought*".
5. Hosle, Vittorio. 2003. *Praktychna filosofia v suchasnomu sviti* [Practical philosophy in the modern world]. Kyiv: "*Libra*".
6. Gudzy, Nina. 2012. Henezys poniattia "Dyskurs" u suchasnyy linhvistytsi" [The genesis of the concept of "Discourse" in modern linguistics]. Kotsiubynskyi.

7. Drotianko, Liubov. 2010. "Fenomen dyskursu v kulturi postsuchasnoho suspilstva" ["The phenomenon of discourse in the culture of postmodern society"]. *Visnyk Natsionalnoho aviatsiynoho universytetu. Seriya: Filozofii. Kulturolohiia, Proceedings of the National Aviation University. Series: Philosophy. Culturology* 2 (12): 20–24. <https://doi.org/10.18372/2412-2157.12.8235>

8. Yermolenko, Anatolii. 2016. *Dyskurs v arkhitektonitsi movnoi prahmatyky* [Discourse in the architecture of language pragmatics]. Kyiv. "Philosophical thought".

9. Yonas, Hans. 2001. *Pryntsyv vidpovidalnosti. U poshukakh etyky dlia tekhnolohichnoi tsyvilizatsii* [The principle of responsibility. In Search of Ethics for a Technological Civilization]. Kyiv: "Libra".

10. Lukianets, Valentyn. 2002. "Dyskurs" ["Discourse"]. In *Filosofskyi entsyklopedychnyi slovnyk, Philosophical encyclopedic dictionary*. Kyiv: Institute of Philosophy named after H. Skovoroda of the National Academy of Sciences of Ukraine.

11. Lukianets, Valentyn. 2000. *Suchasnyi naukovyi dyskurs: Onovlennia metodolohichnoi kultury* [Modern scientific discourse: Renewal of methodological culture]. Kyiv.

12. Pryma, Viktoriia. 2023. *Dyskurs: pohliady naukovtsiv na vyznachennia ta predmet vyvchennia* [Discourse: views of scientists on the definition and subject of study]. Zaporizhzhia. "Helvetyka".

13. Fuko, Mishel. 2003. *Arkheolohiia znannia* [Archeology of knowledge]. Kyiv: "Osnovy".

14. Khabermas, Yurhen. 1996. *Komunikatyvna diia i dyskurs* [Communicative action and discourse]. Kyiv: "Lybid".

15. Kharchenko, Yuliia. 2016. "Politychna komunikatsiia u noosfernomu vymiri" ["Political communication in the noospheric dimension"]. *Visnyk Natsionalnoho aviatsiynoho universytetu. Seriya: Filozofii. Kulturolohiia, Proceedings of the National Aviation University. Series: Philosophy. Culturology* 1 (23): 92–95. <https://doi.org/10.18372/2412-2157.23.12495>.

N. Chenbai

LANGUAGE ASPECT OF SOCIAL DISCOURSE IN THE INFORMATION ERA

Introduction In the new paradigmatic setting, researchers across socio-humanitarian sciences and philosophy have centered their studies on discourse. As communication grows in importance in modern society, the term "discourse" is being increasingly used in social practices as well as in science. This highlights the need to study the language features of discourse as a sociocultural phenomenon in the information age, which must be conducted according to new norms and rules. **The aim and tasks** are the identification of language features of social discourse at the current stage of informatization. **Research methods** for studying discourse include sociocultural and systems approaches, as well as the principles of historicism and complementarity. The theoretical and methodological basis of this study are the works of J. Habermas, D. Böhler, and A. Yermolenko. **Research results.** In the 1970s, a new communication paradigm emerged. Over time, this led to a focus on dialogue, discourse, language, speech, and communication in new sociocultural realities within the Ukrainian philosophical tradition. This new approach suggests that it is possible to create a classification of discourses that considers the specificities of social practices. Before any social practice can be carried out, it must first go through a practical discourse, which is guided by a moral requirement. **Discussion.** In the conditions of the entry of society into the Information Age, the discourse must become universal, and take place according to certain norms and rules that provide for the equality of all the partners. The use of such an approach will allow not only to predict but also to control human activity to prevent the possible negative impact of its consequences on people and nature. In the absence of clear procedures for bringing up important issues for the majority of people for discussion, a situation is possible where democracy will increasingly turn into a "simulated democracy" in most countries of the world. In view of the above, it can be argued that the universal discourse must be started as early as possible with the mandatory observance of clear rules and norms, based on openness and respect for the opinions of all its participants. **Conclusions.** Most modern humanities scholars emphasize the language aspect of discourse. The discourse itself is characterized by its communicative and active nature, which means that the process of creating a public discourse on new foundations has only recently begun. This can be attributed to the inherent contradictions of the public sphere. However, adjustment of the discourse is a requirement of time and requires consolidated efforts of people who are expected to be ready for this format of communication.

Keywords: *discourse, social discourse, communication, language, information technologies, Information Age.*

UDC 81'243-054.7:07015(045)

T. Shorina

DISCOURSES ON LINGUISTIC INTEGRATION OF MIGRANTS AND THE ROLE OF THE MEDIA IN MIGRATION PROCESSES

Національний авіаційний університет

E-mail: tetiana.shorina@npp.nau.edu.ua; ORCID: 0000-0001-9281-7840

Abstract. *The article studies the conceptual spectrum of integration discourse, represented by the ideas of assimilation and multiculturalism. Particular attention is paid to the concept of linguistic integration and its forms, which correspond to the spectrum of assimilation or multicultural practices. The role of the mass media in covering the topic of migration and their impact on integration processes in democratic societies is also considered.*

Keywords: *migration, migration crisis, multiculturalism, assimilation, media, linguistic integration, language repertoire, migration policy, language skills, language education, human rights, democracy,*

Introduction

In today's world, international and national movement of people is occurring on an unprecedented scale. According to the UN recognition, migration today is global in nature. According to the global nature of migration, approaches to its consideration and decisions made should be equally global. Migration processes are not a simple physical

movement of people, but their complex social interaction that occurs between ethnic groups, nations, and peoples. It is determined and controlled by the nature of political, economic, cultural, and other communications. Migration policy as a system of power relations is aimed at regulating this complex social interaction and establishing democratic dialogue. In this issue, modern media plays an